

Česká beatnická poezie

Hradec Králové 2017

Slovo úvodem

Tato sbírka vznikla jako praktický projekt k mé bakalářské práci s názvem „Vliv beatníků na českou poezii 60. až 80. let“. Samotná práce se zabývá vztahem mezi americkou skupinou beat generation a specifickým výběrem českých básníků, kteří se do určité míry mohli touto literaturou inspirovat. Cílem práce však není najít ty „pravé české beatniky“. Naopak poukazuje na to, že takové označování bývá sporné a často prováděno ze zvyku v podobě starého známého škatulkování. Ale jak je známo, v oboru jako je umění, jsou tabulky spíše na škodu.

Pravdou je, že čeští autoři období socialismu měli několik důvodů k sympatiím k beatnické tvorbě a tato náklonnost se mohla ať už cíleně nebo náhodou projevit v jejich textech.

Tato antologie si klade za cíl takové texty uvést. Zajisté to nejsou všechny básně, které bychom mohli považovat za beatnické či beatnickou generací inspirované. Sesbírat takové básně všechny snad ani není možné. Berme tuto antologii spíše jako reprezentativní výběr básní od autorů, kteří znali základní stavební kameny beatnické filozofie. Někteří z nich tak činili cíleni, u jiných se jednalo spíše o nevědomé vnitřní souznění s generací, která nebyla nakonec přece jen tak odlišná, jak by se mohlo navenek zdát.

Fenomén beat generation

Tato literární skupina se začala formovat ve 40. letech 20. století. Původně malé uskupení několika přátel se během 50. let minulého století ve Spojených státech amerických rozrostla v hnutí literátů, kteří se snažili vymanit ze zažitých představ o podobě literatury a života.

Tehdejší stav americké společnosti v nich vyvolával pocity deziluze, zmaru, skepse a hněvu. A především tu byla také situace politická – studená válka a neustálá hrozba jaderného konfliktu. Generace, pro kterou se ujal označení beatnická, se rozhodla, že s touto situací nechce mít nic společného a raději se od ní naprosto distancuje.

Jejich vymanění ze středního proudu mělo dvojitou podobu. V první řadě tu byla literatura, kterou beatníci psali, za všech okolností upřímná, bezprostřední a mnohdy až skandální. Té naprosto odpovídal životní styl těchto autorů, který byl snadno přirovnatelný k životu bohémů.

Skupinu charakterizovala revolta, kritika moderní společnosti poválečné Ameriky, výsměch typickým americkým hodnotám jako byly bohatství a kariérismus. Beatníci protestovali vůči stereotypnímu způsobu života a konzumu, nectili oficiální morálku a stavěli se proti pokrytectví, touze po moci a maloměšřáctví. Toužili po svobodě, po dokonalé ryzí svobodě a maximální síle životního prožitku.

Jejich tvorbu i život prostupují divoké večírky, alkohol, drogy, sex, jazz, tuláctví ale i úniky mimo civilizaci a život v divočině.

Beatnictví má v sobě nezaměnitelné kouzlo a snad je i tím, po čem aspoň jednou za život zatoužila většina z nás.

Svatava Antošová

Kejkle

Noční hra s rozkrojenými jablky
odhaluje mořské hvězdice zapomenuté na dně oceánů
krasotinky umírající v prachu cirkusové manéže
kde si tuberkulózní klauni hrají na mudrce
a kde cvičení opičáci vyznávají lásku osamělým slečnám

svět zmrzačených akrobatů
starých trpaslíků
anonymních chromých tanečnic
žonglérů a kouzelníků se slepeckými hůlkami
zlomená srdce dívek od kolotoče
herečky
nevyléčitelně nemocné na konci své slávy
kdysi milované dobrodruhy senilními papriky
i básníky
smrtné pády kaskadérů
nebo autohavárie nebo rakovina
němé loutky vyhozené spolu s dětstvím na smetiště
svět podivuhodných osudů a životních tragédií
které se donekonečna opakují
jako klasické role v těch několika stále omílaných kusech

platí se zdravím
ztrátou lásky a samotou
vysoká cena za bezvýznamný úsměv na tváři publika
za potlesk snobů a chválu kritiků
za květiny od vypočítavých milenců
svět
z něhož jsou jednoho dne všichni vyhnáni
kejklíři
obvinění z podvodnictví prchají před šibenicí
dvojice komiků se rozcházejí hledat práci
polykač ohně je souzen za čarodějnictví

a upálen
zadlužení režiséři se střílí do spánku
dvorní šašci snímají masku a brečí do talíře
neboť fraška pro ně skončila
četa kulhavých andělů lepí papírový obelisk
ale i ten bude zanedlouho stržen
Svět se chce bavit a zapomínat
a hrát dál svou bláznivou komedii
pokaždé jiné osoby a obsazení
pokaždé stejný žalostný konec
jenž nikoho z nově nastupujících aktérů nezajímá
Znovu je slyšet třetí zvonění
smuteční hrana za kohokoliv z nás
Zaujměte prosím svá místa (1; s.5)

Vladimíra Čerepková

Jaký je džez

Džez je těžký
jak podzimní nebe
džez je dlouhý
jak měsíční břeh

Džez
to jsou tři bubeníci
šílení
kteří si bubnují na své
vlastní hlavy (2; s.52)

Jaroslav Holoubek

Tentokrát léto

Nejraději žiju v létě
nejrychleji
Z malé ranní věštby pod kvetoucí meruňkou
v mé pražské zahradě
vzlétla kovová letadélka odhodlání
s náloží bez pojistek

Horoskope Horoskope
Už zase překračuji hranice života
Na celnicích tam mají
na stolech pod sklem
moji fotografii

Tentokrát léto
až příliš zpomaluje
táhnoucí se med štěstí

Opředeni pavučinou
neškodných nepravd
ani neslyšíte volání
Odcházím
Živote žij dál (3; s.24)

Pas do země Eufórie

Seděla za popelnicemi ve dvoře vinárny
jak malé kdysi dravé zvířátko
V dlouhých prokřehlých prstech
držela
pas do země Eufórie

Kontrolní světýlka očí
blikavě ozařovala ovládací panel člověka
a v útrokách jí vrčel do prázdna
raketový motorek z matčina šicího stroje

Přešlapuju tady dlouho
až se prošlapu k protinožcům
Chtěla jsem přece mimo svět
Ty mizíš jen stíny zůstávají
beztvaré (3; s.30)

Pocta Jacku Kerouacovi

Projel jsem stopem starou Evropu
od kilmarnocké továrny na whisky
až po Leningrad
a dolů na jih Itálie
hledaje ono unikavé *to*
jemuž říkáme esence života
Vždycky jsem byl o metr napřed
nežli jsem měl být
Zpožd'uji se psáním veršů
a protože chci *to* nevím co
mohu být nezodpovědným
protože co chci *to* udělám (3; s.79)

Václav Hrabě

Citová výchova

Poprvé si všimne té dívky a prostojí
celý večer v dešti na nábřeží
NASTYDNEŠ!
Prostovlasý běží po ulici kterou ona chodí
NASTYDNEŠ!
Při rýsování škrábe první verše
TYHLE BLBINKY TĚ ŽIVIT NEBUDOU!
Objeví pozornost holubích křídel a dívčích
rukou a bezzubý bastard
pedagogiky zašišlá zasvěceně:
„A JESTLIPAK JSTE SI NĚCO PŘEČETL
O POHLAVNÍCH NEMOCECH?“
Líbá jí kolena a slunce do krve odřené
celodenním vandrováním oddychuje
ve vyschlé trávě blízko jejích rtů
Tu všudypřítomná moudrost
farizejsky zalká
ve falešných terciích
zpcený duet
orazítkovaného a předem ohlášeného
takymilování:
„FUJ!“

Tak
den za dnem
stále stejná
svrchovaná slina
moudrosti neomylné
padá
na sny které není možno zpeněžit nebo zaznamenat
do kádrového
materiálu
na verše posedlých geniálních vandráků

na holubí křídla a odřené slunce v srpnové trávě
na smutek Ray Charlese poslouchaný poprvé
na deštivou křehkost cembala a ulic prvních rozchodů
padá

slinivá moudrost
utišující prostředek
proti všem nebezpečným záchvatům
citu odvahy a opravdovosti

padá
svrchovaná moudrost
prevence proti fantazii

SMYSL VAŠEHO ŽIVOTA „MLADÍ PŘÁTELÉ“
(JAK POTVRDÍ SPĚŠNĚ I KLASIKOVÉ)

JE JASNÝ

JAKO FACKA – PARDON! ZPĚT!

JAKO DEN:

„ŠPEKBUŘT! KOVERTOK! K VATÝR A PENZE!“

Ostatně

„Život vás naučí hošánci!“ (4; 58)

..., Děvka verónská

Ta nahá děvka táhla na provázku
mršinu světa z tesilovejch bájí
a starej slad'ák zpívala si sladce
že ještě dneska budem spolu v ráji

I roztrhl jsem dopis na rozchodnou

a z trochy listů pokroucené mlhy

(která je natí noci hnědé dusné)

jsem ubalil pár cigaret

A ty jsme kouřili tak lačně

Jak jen to šlo

v tichu které se lesklo

na jejích ňadrech zhrublých milováním

tam na refýži

před příjezdem rána (4; s.60)

* * *

Voda načichlá nikotinem
Duše načichlé Ginsbergem
ale hlavy a myšlenky pronikavě
zavánějí gulmou
Předevčirem když jsem naposledy spal
viděl jsem Panenku Marii krásnou
v modrej a zlatej záři neónů betlehémskejch
stopovat kadilak s diplomatickou značkou
A v mokrym písku koledoval džez
svejej dvanáct taktů k počtě toho hochu
kterej už jednou musí přece přijít
si zadžemovat do tohohle světa
a kterej prej (!) pak všechny naše sraby
tu džentlemensky vodehraje za nás

a siréna ve dvě hodiny oddrkotá vaši
bandasku s hnědým škraloupem a druhej
den ji zase oddrkotá dál a dál

Stojím tu vandrák řekněte si ve škarpě
s trpkou blumou v puse a ošoupanejma nohama
a marně čekám na váš příjezd
ač je ráno a vy ne a ne přijet
je k zoufání směji se na vás kysele
jako angrešt a vy nic ticho bude asi neděle (4; s.151)

Milan Koch

Kvílení

I.

Viděl jsem slyšení opárené v chrchlajících vizích klekání na
omletých nábřežích umlčených krizí kde asketické
postavy se ztvrdlou kůrkou vejražky na krku v
igelitovém svítání mávaly stojíce na bosých střepinách
ledu za odjíždějícími parostroji posledního aktu naděje

Zdravé silné děti jak média na lavičkách v parku s
podřezanými krčními tepnami raketodromů a jejich
beznohé geniální duše kterak se učily kouřit chladný
přůvan v globálních chodbách menstruace

Nahé tváře před vypuklými plexiskly televizorů jak neuroticky
lámaly popel cigaret z oka do oka z úsměvu na úsměv
ze židle na židli když ucítily na obrazovce kající se
dobrodruhy filosofie s politiky na poblitku –

Unavené noční chodce zahalené do balonových pláštů kteří
pro neonové světlo města nespát- řili sólo své duše
když postávali smrkali a pokašlávali do skřípajících
stok v ringu dějin na rohu ulice –

Vyvolené v přetížených blůzách na beztlížných lodích vlnících
se prostorem od lokátorů Země k měsíčnímu praporu
s heslem dvou císařů jen proto aby jejich kamery očí
objevily na bezvzduchovém povrchu krátery které tam
zanechaly tunové duše básníků snůlků a sebevrahů aby
sondy filtrů přinesly nazpět prach zkamenělých slz
těch kteří se musili a dokázali dívat jen k nebesům aby
jejich psychoměřiče ucítily sirnou radioaktivitu pod
zaskleným jančícím ciferníkem z jiskřících krápníků
letících komet vlasaté poezie –

Zbídačené tváře politických vězňů kteří skandovali padali a
močili pod pendreky strážců režimu kterým uniforma
sjednotila tváře –

Shromážděné vandráky v nevázaných kolejích severních a

jižních nádraží co v opelichané pří-
rodě u
potlachových ohňů pískali křičeli a zpívali přehazující
ukazováčky po větvích na znamení protestu směrem k
městu –

Ohořelé rty kavárenských dam nad osvětlenými stoly výstřihů
které štěbetaly v topných tělesech sálů o svých
bližních jako o nějakém fluidu –

Uražené a ponížené kteří bušili kladivy trhali kleštěmi a
deformovali v pneumatických lisech svá organická
srdce na počest padajícího pekla diktatury proletkultu
–

Otrhané vojenské zběhy co odmítli nenáviděli a hnusili si
modlení vyznávané víry v tankových věžích a na
oltářích zákopů s kulkou v plicích místo amuletu –

Raketové vědátoři ve výzkumných ústavech za hranatými
barometry stékání za kašlajícími radiografy stínů za
bublajícími křivulemi zlata s pornografickými
pohlednicemi vlhka v kapsách bílých erárních pláštů –

Stínuplné pece zvláštních zpravodajů v pootevřených
větrácích tiskových kancelářích kterak se pokoušeli
naladit zvláštní vydání večerníků deníků a raníků do
mollové stupnice senzace pro čekající bušící zástupy
otroků bez skrčených brýlí kteří dokázali přecíst i
nažloutlou bělobu papíru –

Hrdé hříšníky kteří v horečce z tolika světových stran zatrpkli
a škytali a zvraceli a krkali do otevřených oken trůnů
vykojených kapelníků a nadutých kvapíků –

Davové halucinace z benzínu myšlenkově roztržité v
utěsněných podkrovních zvonících kam utíkali horcí
vonní kalní a blábolící Gulliverové –

Sedrané čekající pošetilce na křižovatkách poledního slunce
kde spatřili nové tvary v Beethovenově Deváté
symfonii kteří plakali v šílení zanícených ran a jejich
slzy rozpouštěly muzea a jejich slzy rozpouštěly sebe
–

Veliké tranzistorové hlavy politiků kteří vytáhli v palácích

fanglových poprsí svá přirození na pulty i hlasovací
křesla a mlátili se přes ně ložisky hesel která štěkala
mňoukala a chrochtala přes ostnaté dráty radarů
rušiček i polovodičů –

Přesvědčené rodiče jejichž ústa nesčíslná pumpovala do
hladových krků svých dětí acetylenové výpary názorů
o výhodách materiálních nehtů civilizace –

Zkrachované zahradníky jak pobíhali v záhonech vytržení a
vztekle rvali rdousili a lámali z vyhnojené půdy růže
lásky když zjistili za žhavými skly skleníků
flegmatické tváře střízlivých perníkářů –

Řeznické učně zařezávající nic netušící dobytek v jatečné krvi
elektronických mozků nad citovými reakcemi před
seřazenými séry pavučin na hřbitovech myšlenek
letících v éteru přerušované provokace architektonické
stavby slova –

Nadšené demonstrační sebevraždy na skloněných drnkajících
přechodech hlavních tříd které přecházely v mdlobu –

Sebevědomé lidstvo jak se zmítalo někdy až křečovitě ve
svých v sobě utvořených paradoxech bedlivě
střežených v plamenných nevědomích za vládním
plaňkovím vilových čtvrtí plutonia –

Kyselé obličejce náhodných porculánových mužů kteří
přibouchli dveře svému životnímu smyslu když se jej
pak pokoušeli naplnit v nálevnách holohlavé
skutečnosti –

Uhlazené šepotající reality před stadiony lásky kde panáčkující
vteřiny tahaly žmoulaly a cucaly horečnaté ženy v
rozkoších divoče pobíhajících sexuálních panáků
poezie za přemrštěné falešně kypré a znehodnocené
pomačkané vstupenky –

Kacířské somráky kteří daleko od města polykali prach na
dálnicích z deflektorů života a nelhali jen v divoké
iluminaci –

Vyteklé kaskády lidských hlasů které odmlčeli divoci
rozhazovači rukou za vysokou zdí eskapád mřížoví
kde se nedovoluje ani proplakat zbytek života –

- Neotesané prokleté nečisté neviditelné satanáše beatniky
 básníci kteří byli zhudebněni v jedné pekelné opeře
 života –
- Lotosové básníky kteří se věšeli na púdách a své smyčky
 zavěšovali do trámův básní z kterých vytékal
 kyanovodík když je chtěli odřezat hýkající redaktoři
 pro svoje dobro a pro jejich nesmrtnost
- Udýchané důchodce co se zastavili v lhostejné omítce stáří a
 jak se kutáleli vzhůru po hřbetě naftových výbuchů k
 plynové komoře elektrifikovaného krematoria s nadějí
 na posmrtný život v meruňkových sadech –
- Zkopané individuality na podlaze zuřivosti o nichž kolovaly
 veselé historky jen tehdy když je pohřbívali v
 hladovkách umělých loží povalující se morfióvi
 studenti s bandaskami revolty –
- Neúnavné horolezce kteří šplhali vzhůru po dešti mýtů po
 natažených provazech abstraktního skutečna pomocí
 duševní síly pomocí spáry pomocí komínů jen proto
 aby zjistili na vrcholu nepoznatelná silný vítr a tvrdý
 kámen opojení z marnosti –
- Vousaté ruce a kvetoucí vlasatá těla kterak bezhlavě utíkaly do
 revoluce hluku své hudby kterou se chtěly probourat z
 dlouhého spoutaného kuropění osamocení a
 prorocství nicoty s jejíž pomocí navazovaly kontakty s
 panenstvím a hledaly usilovně nápovědy další a další
 další a další ze všech možných světů i nemožných
 dokud je požár maňáskové války neuvrhl v sugestivní
 napodobování ticha –
- Viděl jsem jak si umělecké sekretáře připalovaly cigarety od
 atletických kybernetických žaludků s nimiž masturbovaly v
 prostřední velikosti –
 jak padaly věže morálky na osudnou hrdost prašivého
 pokolení
 jak vybuchovaly pojistky víry za soumraku v bubnech
 poctivců
 jak lidé dostávali větry v bohatství nesmyslnosti

jak se na tribuny tlačily zástupy včerejších tajemných
ukřížovaných které přesvědčily dnešní
paobjektivy prskanců
jak se ministerská křesla obracela vzhůru na obřadech
v přecpaných rezavých dílnách a vyhazovala
oknem když se v pařátech čalouníků objevily
mikroskopy protivenství
jak realismus škytal úzkostí když se bořily hradby
idealismu
jak se celé dějiny obracely naruby v jeskyních
hnijícího materialismu a jak se při tom
zpívala internacionála jako nějaká odrhovačka
jak se spisy mrtvol nadouvaly křivily a syčely ve
střelném prachu ledové rovnice labyrintu
utrpení
jak rozervaní surrealističtí malíři štkali pod
transformátory na vysokých loukách s
dynamitem v ruce a anarchismem v očích
Díval jsem se do výkladních skříní kde odhalená
stehna aranžérek zakrývala stoupající životní
úroveň dekadence
Viděl jsem padající meteory kterak se převalovaly po
obloze snů pobloudilců z marného čeká- ní na
odjezd do země Kamkoliv jen bez ostnatých
drátů
Viděl jsem mladé starce kteří nepochoval ani matku
otce přátele nepřátele ani svou ženu ani svoje
děti ale sebe v dešti popela a krve hlíny v
koutku starého hřbitova kde se učili nazpaměť
svoje básně svoje modlitby
Spatřil jsem v husté mlze policejní vozy odvázející ty
kteří se bušili v prsa své jediné víry v
opravdové světlo světlo které by vydávaly
zapálené přístřešky ústředních výborů
městských správ a nejvyšších sovětů nikoliv
blikající sirénu sanitky když ohmatávali
vyzáblými prsty dlaždice v postranicích

chodníků jimiž chtěli rozbít okna obrněných
parlamentů když jim chtěly naprskat do uší
svoji pravdu tak majestátně trčící nad lidským
úsilím

tonoucí kopí v zčeřených vodách řek když se
začaly dovolávat krásné války v plamenech
práce nevinných obětí hodin nekonečna –
falešné kamarádství měnových reform
podmalovaných očí sexu se stopami špinavé
rychlosti

magnetofonové pásky které vystupovaly z
magnetického záznamu otáčely a hledaly
otvory ve zdích k novému životu kam by
unikly před tajným mírem zapálených hranic
touhy

shrbená záda která se šplhala z kriminálů k
nebi po hromosvodech nemocí po nichž
sjížděly kulové blesky klidu

klikatící se poplašná světla polární záře s
cílovým páskem hrůz v uvězněných náručích
mumií

jara s kvílící stehenní kostí mrazu

Boha zahaleného do závoje zločince když
vězňové utrpení dýchali v nebi důkazy o jeho
nedokonalosti dokonalé na člověku

dalekohledy lidských hlav co se nakláněly
přes vyvrácené točny vývoje zániku a jak
vyplazovaly jazyky přes zmrzačený klid když
pochodovali svatí

A v tom všem nesmírné dálky

A to vše by nevadilo kdybych neviděl pomocné dělníky –
asfaltéry a betonáře

plánovače a mistry

na silnicích vedoucích od první k druhé

od druhé k třetí světové válce

od třetí k čtvrté

od čtvrté k páté (5; s.11-16)

Ladislav Landa

Zpěv sirén v Ústí nad Orlicí

Chce se mi brečet když vidím fotry
z továren chrastit bandaskami s bryndou
nasedat na kolo s čepicí v ksichtě a pak
po malý šutrátý silnici šlapat domů

Stojím vedle škarpy vočůrávám trpkou
zaprášenou blumu a vy se na mě díváte
a myslíte si vandrák a dete domů
ke třem dětem Azorovi prdelatý manželce
a čtyřem stěnám

Stojím tu vandrák a vy sedíte doma u večěře
s lžící v bramboračce a kecáte Dneska povídal vedoucí
Představ si ti Znalas toho Nojo a děti vám
rostou pod rukama už jsou skoro na umření

Ležím tu v seně vandrák s místní fešandou
a vzpomínám na vás jak doma vejráte
na televizi a potom zívnete a spíte

Ráno mě budí mlha a seno v uchu
a siréna ve dvě hodiny oddrkotá vaši
bandasku s hnědým škraloupem a druhej
den ji zase oddrkotá dál a dál

Stojím tu vandrák řeknete si ve škarpě
s trpkou blumou v puse a ošoupanejma nohama
a marně čekám na váš příjezd
ač je ráno a vy ne a ne přijet
je k zoufání směji se na vás kysele
jako angrešt a vy nic ticho bude asi neděle (6; s.11)

Masna

Fronta se vleče
a je to lepší v zázemí
Lidé se hádají pro
mizerný žvanec
a kouří se jim od huby
Paní krájí uzeniny
a má prsty krásné
a dlouhé jako Liszt
Za války rozsekali
malé dítě do vuřtů
Mleté maso je laciné
Lidé se perou o žvanec
Paní má prsty
stále kratší jak si
je okrajuje
Zákazník praví
    Deset deka
    Paříže. Nakrájet
Paní krájí
Na konci fronty
stojí pomocná stráž
VB a nic nenamítá (6; s.61)

Inka Machulková

A jakýpak jazz

A jakýpak jazz v těchhle putykách!

Pivo pijeme!

V kytarách dřepíme...

- zas tři struny praskly,
abych si z toho nakonec udělal
tvrdej límec - -
A vůbec,

to musela vybojovat

infantéria - -

To je láska má –

Tak jakýpak jazz v tomhle počasí...

Pivoňky kvetou jak pěkná holka, hospodská
zase dá na dluh...

Ještě jsme dlužni pivu

a už si půjčujem –

u muziky, co letí nad městem - -

My, dole v hospodách...

- ale chyťte tu muziku!

Pivoňky barevné,

pivo je zlatý dluh –

Přišel... Už stojí ve dveřích;

opilý (z piva) jak veřejný bůh

vykřikne na výčep:

Tady jsem!

Neletím nad městem - -

Jsem anděl jazzu...

Dal jsem vám křídla,

na sekeru – (7; s.45)

* * *

Potom mi byla zima a měla jsem hlad a žádný prachy
potom jsem zjistila že tě mám ráda
a potom ta poezie
zimy
hladu
a bez peněz (7; s.9)

Věčným obyvatelům IV. Kategorii

Stále nás usvědčujete
svými bázlivými pohledy za záclonami z háčkované nudy
stále nás usvědčujete
z našeho mládí
z naší moci být lhostejní k těm nahoře i dole
z našich automobilů
z našich piesoelektrických křečí
z našich bezešvých myšlenek
z naší hrůzy že budeme ještě horší než jsme
zatímco za záclonou na stěně poskakuje a trylkuje
zlatý kanárek

trylkuje a poskakuje
tam a zpátky (8; s.36)

Poznámky o autorech

Svatava Antošová: Narodena v roce 1957 v Teplicích, publikovat začala v sedmdesátých letech v samizdatu, knižně debutovala ve sborníku Zelené peří (Mladá fronta 1987). Je nejznámější českou lesbickou básnířkou a svou orientací se netají v soukromí ani ve své tvorbě. Říkají mi poezie je její první samostatnou básnickou sbírkou, po revoluci začala psát i prózu.

Vladimíra Čerepková: Narodena 1946 v Praze, patřila k okruhu Poetické vinárny Viola. Po roce 1968 emigrovala do Francie, kde roku 2013 zemřela. V Československu ji vyšla sbírka Ryba k rybě mluví, další sbírky psala už ze zahraničí.

Jaroslav Holoubek: Naroden 1946 v Nové Vsi u Chotěboře, pocházel z rolnické rodiny, nedokončil studium archivnictví, dále pak studoval televizní publicistiku, po studium pracoval jako novinář. Básnický debutoval v časopisu Cesta Vysočiny, od poloviny 60. let přispíval do novin a časopisů. Zemřel roku 2016.

Václav Hrabě: Naroden 1940 v Příbrami, působil ve Viole, jeho tvorbu i život ovlivňovala hudba, miloval jazz. Vystudoval pedagogickou školu. Za života publikoval pouze časopisecky. V roce 1965 tragicky zahynul na otravu plynem. Mnoho jeho textů bylo zhudebněno.

Milan Koch: Narozen 1948 v Praze, patřil mezi první undergroundovou generaci, za svého života mu básně vycházely pouze v samizdatových opisech. Zemřel tragicky roku 1974. Jeho žena Mirka veškerou jeho tvorbu přepsala a rozdala důvěryhodným přátelům, poté spáchala sebevraždu. Oficiálně tak Kochovy básně vyšly až posmrtně.

Ladislav Landa: Narozen v Praze roku 1948, byl mladým nadějným básníkem, debutoval v Divokém víně. V roce 1965 v pouhých 17 letech spáchal sebevraždu, posmrtně vyšlo několik jeho sebraných básní.

Inka Machulková: Narozena 1933 v Praze, vystudovala školu chemicko-technologickou, společně s Václavem Hrabětem a Vladimírou Čerepkovou působila v Poetické vinárně Viola. V roce 1968 emigrovala do Německa, před emigrací jí vyšly dvě sbírky Na ostří noci a Kahúců. Zemřela roku 2014 v Mnichově.

Josef Šimon: Narozen 1948 v Cejřově, publikuje od roku 1972, působil v řadě periodicích – např. Rudé právo, Mladý svět, Květy, Tvorba, Kmen... Po roce 1989 publikuje sporadicky verše i publicistiku. Několik jeho básní zhudebnil Vladimír Mišík.

Bibliografie

- 1 ANTOŠOVÁ, Svatava. Říkají mi poezie. 2. vyd. Praha: Mladá fronta, 1989. 36 s.
- 2 ČEREPKOVÁ, Vladimíra. Ryba k rybě mluví. 1. vyd. Praha: Československý spisovatel, 1969. 64 s.
- 3 HOLOUBEK, Jaroslava. Stradivárky na dálnici. 1. vyd. Praha: Mladá fronta, 1980. 128 s.
- 4 HRABĚ, Václav. Blues pro bláznivou holku. 2. vyd. Praha: Labyrint, 1999. 172 s. ISBN 80-85935-11-2
- 5 KOCH, Milan. Červená KarKULKKA a jiné básně. 1. Vyd. Praha: Vokno, 1992. 129 s. ISBN 80-85239-11-6
- 6 LANDA, Ladislav, Malá slabost v kolenou. 1. vyd. Praha: Bystrov a synové, 1998. 133 s. ISBN 80-85980-12-6
- 7 MACHULKOVÁ, Inka. Kahúčú. 1. vyd. Praha: Československý spisovatel, 1969. 68 s.
- 8 ŠIMON, Josef. Pouštní pták. 1. vyd. Praha: Československý spisovatel, 1981. 64 s.

Obsah

Slovo úvodem.....	3
Fenomén beat generation	4
Svatava Antošová.....	6
Vladimíra Čerepková	8
Jaroslav Holoubek.....	9
Václav Hrabě.....	12
Milan Koch.....	16
Ladislav Landa	22
Inka Machulková.....	24
Josef Šimon	26
Poznámky o autorech	28
Bibliografie	30

Sestavila, předmluvou a poznámkami opatřila, obálku a
typografickou úpravu vytvořila Veronika Ettlová
v Hradci Králové roku 2017

Vytiskl Protisk, s.r.o., Wonkova 340, Hradec Králové

32 stran, vydání první